

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 czerwca 2013 r. zatytułowanym „wniosek” (k.3-3ver) uzupełnionym następnie pismem z dnia 30 lipca 2013 r. (k.23-25) przez ustanowionego dla powoda S. K. pełnomocnika z urzędu, powód S. K. domagał się zasądzenia od pozwanej Gminy S. kwoty 75 tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną na skutek wydania przez Ośrodek Pomocy (...) w S. niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych. Ponadto, pełnomocnik powoda domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W uzasadnieniu pisma podano, że w 2005 roku powód S. K. został pozbawiony należnego mu – w jego ocenie - zasiłku rodzinnego na rzecz zamieszkującego wspólnie z nim niepełnoletniego syna P. K.. Pozbawienie powoda powyższego źródła dochodu spowodowało, że nie posiadał on dostatecznych środków na wychowanie syna. Wskutek czego powód zmuszony był przeznaczyć na wychowanie syna środki które posiadał na własne leczenie i rehabilitację schorzeń kręgosłupa. Utrata środków na rehabilitację spowodowała, że aktualnie powód jest osobą niechodzącą i wymaga w codziennym życiu pomocy i opieki osób trzecich.

Za niezgodne z prawem decyzje, które uzasadniają przyznanie na rzecz powoda żądanego zadośćuczynienia – zdaniem strony powodowej – należy uznać także decyzje wydane przez Ośrodek Pomocy (...) w dniach 01 sierpnia 2010 r. i w dniu

01 października 2012 r. W decyzjach tych bezprawnie odmówiono powodowi prawa do świadczeń. Niezgodność z prawem wydanych przez pozwany Ośrodek Pomocy (...) decyzji uzasadnia przyznanie powodowi z tego tytułu zadośćuczynienia w łącznej kwocie 75000 zł. Bezprawne pozbawienie powoda środków z pomocy społecznej doprowadziło do sytuacji, że od 2005 roku powód nie ma funduszy na niezbędne leczenie i rehabilitację, a to pociąga za sobą dalsze pogorszenie stanu jego zdrowia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 06 września 2013 r. pozwany Ośrodek Pomocy (...) w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania (k. 58-59).

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że niezgodność z prawem wydanych w dniach 01 sierpnia 2010 r. i 01 października 2012 r. decyzji powód opiera wyłącznie na swoich subiektywnych odczuciach. Decyzje te w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie zostały uchylone ani nie stwierdzono ich nieważności. Jak podnosił pozwany Ośrodek, powód nie wskazał, jakiej konkretnie decyzji wydanej w 2005 roku zarzuca, że była ona niezgodna z prawem. W ocenie pozwanego pomiędzy sytuacją finansową powoda w 2005 roku a wydanymi decyzjami Ośrodka Pomocy (...) brak jest związku przyczynowo-skutkowego. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, które by wskazywały, że w 2005 roku znajdował się w ciężkiej sytuacji materialnej, a jeśli nawet by tak było, aby fakt ten związany był z działaniami (brakiem działań) ze strony organu pomocy społecznej. Powód nie wykazał czy rzeczywiście w tamtym okresie cierpiał na schorzenia kręgosłupa i czy ponosił w związku z tym jakieś wydatki na leczenie i rehabilitację. Pozwany nie jest także w stanie odnieść wysokości dochodzonego zadośćuczynienia do treści decyzji z dnia 01 sierpnia 2010 r. i z dnia 01 października 2012 r. i połączyć zawartych w nich rozstrzygnięć z domniemaną szkodą w sferze materialnej i psychicznej powoda. Okoliczność wydania decyzji administracyjnej, która w swej treści zgoła odbiega od oczekiwanego przez stronę powodową rozstrzygnięcia nie powoduje cierpień psychicznych czy szkody, które by uzasadniały domaganie się odszkodowania.

Pismem z dnia 10 września 2013 r. stanowiącym odpowiedź na pozew pozwana Gmina S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 62-63).

W uzasadnieniu pisma pozwana Gmina S. wskazała, że wytoczone przez S. K. powództwo jest niezasadne. Jak podnosiła pozwana, żądanie naprawienia szkody wyrządzonej wydaniem ostatecznej decyzji może nastąpić po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu jej niezgodności z prawem. Ponadto, kodeks cywilny uzależnia żądanie skutecznego naprawienia szkody od zaistnienia ściśle określonych przesłanek, których wykazanie zgodnie z regułą

zawartą w art. 6 k.c. spoczywa na powodzie. Decyzjom wydanym przez Ośrodek Pomocy (...) nie można przypisać przymiotu bezwzględnej nieważności, a wobec czego wywołują one skutki prawne. W ocenie pozwanej, powód nie udowodnił wystąpienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy wydaniem przez Ośrodek Pomocy (...) w S. decyzji dotyczących powoda, a rzekomo poniesioną przez niego szkodą.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powód S. K. ma stwierdzony znaczny stopień niepełnosprawności w efekcie czego jest niezdolny do pracy i w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji wymaga pomocy i opieki innej osoby. Źródłem utrzymania powoda są zasiłki wypłacane przez Ośrodek (...) w S.. W 2005 roku powód pobierał zasiłek stały w kwocie 418 zł. oraz do października 2005 r. świadczenie rodzinne w wysokości 133 zł. na rzecz syna – P. K.. Decyzją ówczesnego dyrektora Ośrodka Pomocy (...) powód został pozbawiony rzeczowego świadczenia rodzinnego i zmuszony został aby na utrzymanie syna przeznaczyć środki, które posiadał na własne leczenie i rehabilitację.

Na przestrzeni lat, powód S. K. kilkakrotnie zaskarżał wydane przez Ośrodek Pomocy (...) decyzje odnośnie wysokości przyznanej na jego rzecz pomocy finansowej zarzucając wydanym decyzjom niezgodność z prawem i bezzasadną odmowę przyznania świadczeń z uwagi na zbagatelizowanie sytuacji życiowej powoda.

Zaprezentowany stan faktyczny został ustalony na podstawie: wyjaśnień powoda (k. 91ver-92) oraz dokumentów z akt sprawy Ośrodka Pomocy (...) w S. (...). (...).542.12 oraz (...). (...).

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez władzę publiczną została określona w art. 417 i 417¹ Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. - za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przepis art. 417¹ k.c. stanowi natomiast o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez wydanie aktu normatywnego.

Zgodnie z paragrafem 2 art. 417¹ k.c. – jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Kodeks cywilny uzależnia żądanie skutecznego naprawienia szkody od spełnienia określonych w nim przesłanek tj. wydania ostatecznej decyzji, stwierdzenia we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem decyzji ostatecznej, zaistnienia szkody, wystąpienie związku przyczynowego między wydaniem decyzji a zaistniałą szkodą, brak przepisów odrębnych, które by inaczej regulowały kwestię odpowiedzialności organu za szkodę wyrządzoną przez wydanie decyzji niezgodnej z prawem.

Podmiotem chronionym przepisami art. 417¹ § 2 i 3 k.c. jest poszkodowany wydaniem lub niewydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia lub decyzji. Obowiązek naprawienia szkody obciąża podmioty wymienione w art. 417 k.c., których wykonywanie władzy publicznej polegało na dokonywaniu albo niedokonywaniu indywidualnych aktów o charakterze władczym, przy czym zachowania te zostały uznane za niezgodne z prawem. Podmiotami tym są: Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego, która jako statio fisci lub statio communis należy wskazać organ, który wydał lub nie wydał orzeczenia lub decyzji.

W przedmiotowej sprawie powód S. K. wystosował powództwo przeciwko Gminie S. oraz Ośrodkowi Pomocy (...) w S. jako podmiotowi wydającemu z upoważnienia Burmistrza Miasta S. decyzje odnośnie świadczeń z pomocy społecznej.

W ocenie Sądu wytoczone powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Przechodząc do analizy kwestii zaistnienia przesłanek ewentualnej odpowiedzialności pozwanych Ośrodka Pomocy (...) w S. oraz Gminy S. wskazać należy, że poza lakonicznym stwierdzeniem, że decyzje Ośrodka Pomocy (...) były niezgodne z prawem, strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła, że decyzje którym zarzucana jest niezgodność z prawem zostały w ogóle wydane. Wbrew obciążającej powoda powinności dowodowej wynikającej z art. 6 k.c. powód nie przedłożył Sądowi decyzji, które zostały rzekomo wydane w dniu 01 sierpnia 2010 r. i w dniu 01 października 2012 r. celem potwierdzenia, iż przedmiotowe decyzje w ogóle istnieją a ich treść mogłaby stanowić podstawę domagania się żądania zasądzenia zadośćuczynienia w dochodzonej przez powoda kwocie – 75.000 złotych. Takowych decyzji brak również w załączonych do akt sprawy aktach Ośrodka Pomocy (...) w S.. Analogiczna sytuacja dotyczy decyzji wydanej jakoby w 2005 roku. Poza ogólnym wskazaniem roku wydania decyzji powód nie określił z jakiego dnia i miesiąca 2005 roku miałyby pochodzić owa decyzja, której zarzuca przymiot niezgodności z prawem i podstawę dochodzenia zadośćuczynienia. Brak przedmiotowych decyzji uniemożliwia Sądowi zweryfikowanie kwoty dochodzonego zadośćuczynienia i określenia rozmiaru doznanej przez powoda szkody.

Obok braku wykazania istnienia decyzji, którym powód zarzuca niezgodność z prawem, strona powodowa nie wykazała również że w związku z działaniami pozwanego Ośrodka Pomocy (...) w S. poniosła szkodę. Z wyjaśnień złożonych przez powoda, które ze względu na stan jego zdrowia zostały odebrane przez Sąd w dniu 08 stycznia 2014 r. w miejscu zamieszkania S. K. - wynika, że w 2005 roku powód oprócz świadczeń otrzymywanych z Ośrodka Pomocy (...) w S. dysponował kwotą pieniężną w wysokości 10.000 dolarów amerykańskich uzyskaną za sprzedaż samochodu w USA (k. 91ver). W ocenie Sądu, powód posiadał więc dodatkowe środki za pomocą których mógł finansować swoje leczenie i rehabilitację. Dodatkowo należy podkreślić, że jak wskazał sam powód cały czas otrzymywał on zasiłek stały z Ośrodka Pomocy (...) w wysokości 418 zł.

Zdaniem Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie pomiędzy sytuacją finansową powoda w 2005 roku, a wydanymi przez pozwany Ośrodek Pomocy (...) decyzjami brak jest związku przyczynowo-skutkowego. Powód nie załączył do akt sprawy żadnych dowodów, które by potwierdzały, że w 2005 roku znajdował się w ciężkiej sytuacji materialnej i finansowej. Przyjmując nawet hipotetycznie, że tak było, powód nie udowodnił natomiast, że fakt ten związany był z działaniami (czy też ich brakiem) ze strony placówki pomocy społecznej. Poza ogólnymi twierdzeniami, powód nie udokumentował w żaden sposób, że w tamtym okresie cierpiał z powodu schorzeń kręgosłupa, a w związku z tym czy ponosił też z tego tytułu jakieś wydatki i w jakiej wysokości na leczenie i rehabilitację.

Na marginesie należy również dodać, że powód nie wykazał również, że decyzje stanowiące - w jego ocenie - przedmiot niniejszego postępowania zostały uznane przez uprawnione do tego organy za niezgodne z prawem, tym samym że został w pełni wyczerpany instancyjny tok zaskarżenia wydanego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego obejmujących zwrot nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na podstawie obejmujących zwrot nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 20 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 j.t.) – punkt II sentencji wyroku.

W oparciu o przepis art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 j.t.) Sąd odstąpił od odciążania powoda S. K. kosztami procesu (pkt III sentencji wyroku).